

Møde, og det vedtoges straks at sende Hovedbestyrelsen en Forespørgsel derom. Sogneraadsformanden tilbød uopfordret baade at hente Gæsterne ved Stationen med sin Vogn og at bespise dem, hvilken Offervillighed belønnedes med en anerkendende Mumlen.

Efterat endelig Forsamlingstiden var bleven fastsat, og efterat Væver Hansen havde udfærdiget en Protokoltilførsel om de stedfundne Forhandlinger, hævdede Formanden Mødet.

„Værsgo', mine Herrrer!“ sagde han muntert og rejste sig. „Nu kan vi vist trænge til at faa lidt for Tanden, ikke sandt?“

Med disse Ord hentydede han til den i dette Hus uundgaelige „lille Forfriskning“, der imidlertid var bleven anrettet inde i Sideværelset, hvortil Døren nu blev aabnet af et omfangsrigt Bondefruentimmer med Gyldenstykkets Hue, Ørnenæse og en tre-etages Hage — Sogneraadsformandens Husholderske. Under en allerede tændt Hængelampe stod det fedt besatte Bord, paa hvis Opdækning af solide Flæske- og Røgevarer der i Øjeblikket udfægtedes en hidsig Kamp mellem Lampens brandgule Lys og det endnu højt rødmande Aftenskær. I den mangefarvede Belysning tog Anretningen sig dobbelt indbydende ud, og Gæsterne satte sig ved Tallerknerne med en af det timelange Møde fuldskærpet Appetit.

Endog Emanuel kom efterhaanden i en lysere Sindsstemning. Han saae sig omkring paa denne Skare bredskuldrede Mænd, der trods alt, hvad der truede deres Fremtid, sad der saa rolige og fortrøstningsfulde, saa trygge i deres Tillid til deres Sags Retfærdighed og Forsynets Beskærmelse; og han fyldtes paany af Beundring for denne uforstyrrelige Sindsligevægt, den mandige Selvbeherskelse, hvormed disse Folk bestandig bar enhver Tilskikkelse, og som han selv havde saa vanskeligt ved at tilegne sig. Fadene tømtes flittig og ny blev bragt ind af „den store Sidse“, der havde styret Sogne-